

מה אהבתי

הקרן לעידוד שניים מקרא ואחד תרגום, בקיאות בפרשה ומפרשי התורה • לזכר מ"ה קדושי מירון

איך עושים רצון ה' בעת אזעקה?
רצון השם

איך מתורגמת המילה 'עגיל'?
כתרגומו

מדוע לא פנה אברהם ישירות לעפרון?
תורתך שאלתי

כשהתורה עצמה קוראת 'שנים מקרא' מתחילים משמורת

ממנו?! ברור אפוא שה'ארי מצדיה הוה אכיל', אין הכוונה שיצחק אכל מהחיות שעשו היה צד, אלא שיצחק היה צד את עשו בזה שהיה אוכל מהבשר שלו.

כך, יצחק אבינו ערך לעצמו חשבון, הרי אני יודע בדיק מיהו עשו, אך כל זמן שאני נותן לו את התחושה שאני אוהב אותו ושהוא צדיק לכל הפחות הוא מחזיק שחיטה כשירה, והכיפה עדיין מונחת על ראשו, אך אם אני לא אתן לו את הכבוד הזה, אם לא אראה לו שאני מחזיק ממנו הוא יפרוק עול ויעבור על כל האיסורים שבתורה. כעת הוא משתדל להתנהג יפה, לפחות, לפני.

ולכן, כשבא עשו אל יצחק ושואל אותו: "אבא כיצד מעשרין את המלח? יצחק אבינו לא גוער בו: "איך מעשרין מלח? לך ותחיל ללמוד משהו ותדע מה חייב במעשר ומה אינו חייב במעשר". לא ולא. יצחק מאיר לו פנים ואומר לו "טוב מאוד שאתה שואל אותי. זו באמת שאלה טובה. כל הכבוד לך עשו. איזה צדיק אתה... כל זאת על אף שיצחק יודע היטב עד כמה עשו הוא בגדר של "צדיק", אולם לא היתה לו ברירה, הוא היה מוכרח לשחק את המשחק כדי להציל את עשו מהירדדות רוחנית נוספת. ובאמת כל זמן שיצחק היה חי, עשו לא פרק עול בפרהסיא. זו היתה עבודתו של יצחק אבינו.

(סיפורים נפלאים)

כך, הרי שיש עוד תקוה, כי הגם שבסתר איננו נוהג כשורה, אך לפחות בגלוי עדיין הוא שומר על גבול מסויים של התנהגות ראויה. אם היה מגיע חלילה למצב שאין לו כבר מה להפסיד הוא היה פורק עול בראש כל חוצות. כלומר: רק כשהאבא שומר על כבוד הבן, על אף שמצבו הרוחני האמיתי ידוע לו אז שווה לכן לכל הפחות - לחבוש כיפה ליד אביו ולאכול כשר. לא לפרוק עול באופן מוחלט.

את הפסוק "ויאהב יצחק את עשו כי ציד בפיו" (כ"ה, כ"ה) מתרגם אונקלוס: "ורחם יצחק ית עשו ארי מצדיה הוה אכיל". יצחק אהב את עשו, בגלל שהיה נותן לו לאכול. וכי זו סיבה כדי לאהוב אותו? ובספר "מנוחה וקדושה" תמה: הרי על האריז"ל מסופר, שהוא היה רואה על מצחו של כל יהודי את כל המצות והעבירות שהוא עשה. ואם כך, היאך יצחק אבינו לא ראה את העבירות של עשו, וכי האריז"ל היה גדול

חיים למוצאים

חזית אמנוית מגדולי הדורות זיע"א ויבלחם"א

תן לו לעשר את המלח, אנון מצידו!

משגיח בישיבה ניגש לאחד הבחורים, כך סיפר המחנך הדגול רבי ירחמיאל קראם זצ"ל, ושואל אותו: "היכן היית אתמול?" "הייתי חולה. הלכתי לקופת חולים". "באיזו שעה?" "בשעה חמש". אומר לו המשגיח - "שתהיה לך רפואה שלימה, אבל בבקשה בפעם הבאה תודיע לי כשאתה יוצא, כדי שלא אדאג לך". המשגיח יוצא מהחדר, וכל הבחורים פוצחים בצחוק רם, הכל יודעים שאתמול בשעה חמש אחר הצהרים, הסניף של קופת החולים היה סגור...

והאמת היא, שגם המשגיח ידע היטב שקופ"ח סגור בשעה כזו, אלא שאמר המשגיח לעצמו: הרי אילו הוא היה אומר לי את הסיבה האמיתית להיעדרו מהישיבה, מה הייתי עושה? כל זמן שהבחור מנסה למצוא תירוץ, סימן הוא שהוא עוד מחפש להיות בסדר לפחות בעיני המשגיח, לא נעים לו ממנו, ואם

"אנא, תנו לי רק ליישב את הסתירה ברמב"ם"

עסוק. אם נגורה עלי מיתה, אדרבה, אמות תוך כדי לימוד דברי הרמב"ם".

בנסי נסים נתגלתה השגיאה כי לא מרגל הוא כלל, והוצא הגאון הגדול לחופשי ובתנאי שיעזוב תיכף ומיד את העיר. הוא נשלח ליוניקשט ומשם עבר לגלובוקה.

בפעם אחרת, היה הרב מפוניבז' מספר בהתלהבות, ישב הגר"א בורשטיין והגה לתרץ סתירה בדברי הרמב"ם, בשעה שנכנסו לביתו בוויז'ניץ, ורצו להורגו. הוא אמר להם:

"הרגו אותי, אך הניחו לי קודם ליישב את דברי הרמב"ם". הבוזזים, שהופתעו מהבקשה, הסכימו להניח לו למספר דקות, אך הבהירו לו שאם יחשבו שזוהו נסיון להתחמק מהם, יהרגו בו במקום. בטרם שהספיק ליישב את דברי הרמב"ם, נשמע קול שהרוסים שבו לעיר, והבוזזים ברחו מהמקום.

כשפרצו החיילים לתוך הבית, מצאו את הרב הוגה בתלמודו כרגיל.

כדי להבין את הרקע נסביר, כי מלחמת העולם הראשונה השיגה את הרב בורשטיין זצ"ל, רבה של טברג, בהיותו שוהה באחת מערי המרפא בגרמניה ואחרי הרפתקאות מרובות הגיע לעיירה שאוול, שאליה העביר גם את משפחתו.

כדרכו בקודש לא פסק מלימודו גם בימי המלחמה, ולא נתן דעתו לחילופי הרשויות בעיר.

כאמור, פעם בפרוץ הקוזקים הרוסיים לעיר, ראוהו יושב ומתנועע וקורא בקול רם. העלילו עליו כי מרגל הוא. הם אסרוהו והביאוהו בפני הגנרל.

כמעט שהוציאו את דינו לתליה. בינתיים אף כלאוהו במרתף. מששאלוהו אם חפץ באוכל, לפני שיתלו אותו, השיב: "רק הביאו לי את הרמב"ם שבעיצמו אני

היא שיחת

עובדות ומעשים על תלמודם של גדולי ישראל

את הסיפור הבא היה מספר הגאון רבי יוסף שלמה כהנמן, הרב מפוניבז' זצ"ל, כדי להמחיש עד כמה הייתה אהבת התורה והתמדתה חקוקה בלבבות גדולי ישראל - גם בעת צר ומצוק, אימתה ופחד.

בשעת לילה מאוחרת, ישב רבי אברהם אהרן בורשטיין זצ"ל רבה של העיר טברג שבלטא והגה בתלמודו. אלא שהיו אלה ימי מלחמת העולם הראשונה, והאפלה גמורה הייתה אמורה לשרור. ואז הבחינו החיילים רוסיים באור הנר שהדליק, כדי ללמוד לאורו - שנצנץ מחלון ביתו.

מיהרו החיילים להסתער על הבית, בהיותם בטוחים כי מדובר במרגל לטובת הכובש הגרמני, המאותת לגרמנים על ידי אור הנר הדולק.

מתחילים משמורת

עצות והגיגים על מצוות קריאת
"שניים מקרא ואחד תרגום"

יפה שיחתך של עבדי אבות

מעשה שלא היה.

המקום: בית כנסת "בית אליעזר". הזמן: תפלת שחרית של שבת פרשת חיי שרה. הבעל קורא נמצא בעיצומה של קריאת התורה, עוסק בעליית 'רביעי' בפסוקים שמספרים על כניסתו של אליעזר לבית רבקה, ואיך שהוא מסרב בנימוס לאכול את המוגש לפניו, ואומר: "לא אכל עד אם דפְּרַתִּי דְּבָרִי" (בראשית כד, ג).

ושם, אחר שסיפרה התורה, בפירוט והרחבה את סיפורו המופלא של אליעזר, כפי שהוא התרחש בפועל בשעת מעשה, שוב חוזרת התורה ומתארת את הסיפור בשנית, גם כשהוא חוזר ומספר זאת בבית רבקה.

אך הנה, במקום לקרוא את המשך הדברים כפי שהוא מופיע בספר התורה, פתח בעל הקורא את פיו ואמר:

"כנזכר לעיל. כנ"ל. כנ"ל. כנ"ל."

הוציבור משתאה ותמה. כל המתפללים קפצו ממקומותיהם בסערה והתקוממו (ובשונה מאליעזר, ממש לא החרישו...) שכן בספר התורה וגם בחומשים שבידיהם כמוזן לא כתוב "כנ"ל", וגם לא "כנזכר לעיל" - כלונו יודעים שהתורה חוזרת ומפרטת בשנית את מעשהו של אליעזר ואת ניסי וחסדי ה' עמו.

הקורא לא נבהל, הוא הרי עשה זאת מותן מטרם טובה, ברצונו לקצר ולהקל על המתפללים, ולכן החל משיב להם בהטעמה ובניגון משעשע שהמציא באותו רגע: **"הרי כבר קראנו את-כל הסיפור לפני כן!"**

חוקת. אין בתורה שום מילה מיותרת, הכל מחושב ו'למוספר' (ראה קידושין ל: עד דק).

ולכשתמצי לומר, אחת הפרשיות שיכולו לנמק ולהסביר לנו יפה את הטעם והחשיבות הגדולה שראו רבותינו בקריאת המקרא פעמיים, 'שנים מקרא', היא פרשתנו זו - פרשת חיי שרה.

מכך שקיצרה התורה בגופי תורה ובהלכות חשובות, אך ראתה לכפול את דיבורה באירועים שונים ולכותבם בפרוטרוט. כאשר רואים כיצד התורה הקדושה לא חסכה במילים, אלא חזרה ותיארה בהרחבה את שיחתו של עבד האבות - "פרשה של אליעזר כפולה בתורה" - הרי שמכך יכולים אנו ללמוד יסוד מופלא: כדי להבין את התורה, אין די בקריאת הדברים כפשוטן פעם אחת רדודה, אחת ויחידה, אלא יש לכפול ולקרוא - פעמים, שלש וארבע.

מפרשתנו, פרשתו של אליעזר למדנו: כדי להחדיר את הדברים ולהשיבם אל הלב, לא מספיקה גרסא פשוטה ושטחית, אלא יש לחזור עליהם תדיר ולשננם היטב.

ולזאת, אחרי לימוד של פעמיים מקרא, מגיעה גם החובה של לימוד התרגום, כי הוא אשר מבאר את המקרא כפשוטו ומעמיק את הבנת הדברים וסידורם על הלב.

יראי השם מקפידים ללמוד גם את הרש"י (כדברי השו"ע סימן רפה סעיף ב), והמדקדקים אף מוסיפים לימוד של מפרשים נוספים, אשר ממלאים את הנפש בעושר רוחני אין סופי, ומעניקים עומק ועושר אין סופי אשר טמון בפסוקי התורה.

ענין קריאת פסוקי התורה ופרשיותיה, הינם מועט המחזיק את המרובה, לכוון ולהדריך את האדם בדרך העולה בית א-ל. 'שנים מקרא ואחד תרגום' - זהו למעשה מפגש שבועי ועקבי עם פסוקי התורה כמות שהם, מפגש בלתי אמצעי עם שיחתן של עבדי אבות וגם - בחומשים הבאים - עם תורתן של בנים.

לימוד זה של שנים מקרא - מלבד עצם השכר המובטח באריכות ימים ושנים (שהוא הדבר היותר שולי, בבחינת 'פירותיהם בעולם הזה') - הוא אשר סולל ומעניק לאדם את הדרך הנכונה לילך בה. באמצעות לימוד שיחתן של אבות כראוי וגם תורתן של בנים, יזכה לקנות מידות נפלאות ויקרות, ולילך בדרכם של (עבדי) אבות.

זהו כמובן מעשה שלא היה. בשום מקום לא יעז אף קורא או שליח ציבור, לקצר או להתוך אפילו אות אחת מהתורה (ואף לא לדבר דברי חולין באמצע הקריאה). אין אדם כמוזן שיוותר או ידלג חלילה על איזה אות או תג מספר התורה, או חלילה יסכים להחליף אותה בעד שום "כנ"ל" שבעולם.

סיפור משעשע-מקומם זה, לא הובא כאן - אלא כדי להמחיש ולהשריש היטב את דברי רבותינו, שלמדו מכאן והעירונו בחכמתם: "כי יפה שיחתן של עבדי אבות לפני המקום מתורתן של בנים, שהרי פרשה של אליעזר כפולה בתורה, והרבה גופי תורה לא נתנו אלא ברמזיה" (רש"י בראשית כד, כב, ממדרש רבה ס, ח).

לימוד זה של שנים מקרא ואחד תרגום, סולל ומעניק לאדם את הדרך הנכונה לילך בה. באמצעות לימוד שיחתן של עבדי אבות, יזכה לקנות מידות נפלאות ויקרות, ולילך בדרכם של אבות

דוקא בעיצומו של הסיפור הדרמטי של אליעזר, ראו לנו רבותינו להציב אצבע על הנקודה, ולכתוב ולחדד לנו, אין בתורה אפילו אות אחת מיותרת, ובודאי שלא פסוקים שלמים. שיחתו זו של אליעזר, כמו שאר 'מעשיות' התורה, מדייקים אותנו חז"ל, אינם סיפורים בעלמא חלילה, אלא קנין גדול יש בהם לבניית נפשו ותיקון מידותיו של האדם.

זו דוגמא שנאמרה כלפי פרשתנו פרשת חיי שרה, אך כמוזן נכונים הדברים וכוחם יפה, כלפי כל פרשיות התורה. גם לפסוקי קריעת ים סוף בפרשת בשלח, וגם לתיאורים המפורטים בפרשת קרח. גם לתולדות חייו של יצחק וגם לפרשיות בניית המשכן. גם לחוקי פרשת משפטים, וגם למשפטי פרשת

הרב יוסף עורקבי
תרם זכות הפצת 1000 גיליונות
לע"נ סבו
הרב יוסף מנחם בן צבי ז"ל

הרב דוד עמיחי
תרם זכות הפצת 500 גיליונות
לדגל הולדת הבת

הרב נח זלצמן
תרם זכות הפצת 300 גיליונות
לדגל הולדת הבן

אלפי קוראים מתעצמים בלימוד תורה על ידי עלוני 'מה אהבתי' מדי שבוע
זכות ההפצה והתרומות תעמוד לכל התורמים לברכה והצלחה
לתרומות חייגו 029994545 או שלחו מייל kdosheimeron@gmail.com

בעין הפרשה

מבט והגות לפרשת שבוע

הרה"צ רבי מאיר נחמן אלחדד שליט"א
ראש כנל 'קדושי מירון'

ציפית לישועה?

מדוע נעלמות לפעמים מידות היראה והאהבה? אין זאת אלא משום שכסילות השכל באי היותה בקדושת האכילה סותמת, אוטמת וחוחמת את הקרבה והקדושה שמושפעת מעבודת השם // ומדוע יש להמתין לישועה - כחלק מקבלת הישועה בפועל? // מאמר מיוחד מאת המשפיע הרה"צ רבי מאיר נחמן אלחדד שליט"א לפרשת השבוע

איור: יהושע יסימן

בדיוק בנקודה זו התבשר שהקב"ה הושיע אותנו, וכמו שמופיע בחז"ל שאזי התבשר שנולדה רבקה, שנולדה אחרי פטירת שרה, והייתה בת יום אחד ואף על פי כן הישועה הייתה נראית רחוקה מאוד.

בלי תמורה

נתאר לעצמינו: אברהם אבינו במחשבתו מהרהר לעצמו, זה עתה עקדתי את בני, ולאחר מכן סיימתי לקבור את שרה, ומה אני מקבל בתמורה? בשורה שעכשיו ממש הזיווג של יצחק אבינו נולד. אלא מאי, הוא קיבל ישועה, אף שהישועה הייתה רחוקה. למרות שיצחק היה בן 37 והיא הייתה אך בת יום, אברהם אבינו התנהג באמונה כזו עם בורא עולם, אפילו שהישועה הייתה רחוקה ממנו מאוד, עם כל זאת האמין שכל מה שעושה השם הכל לטובה.

ידוע מהספרים הקדושים, שעד אז יצחק לא היה ראוי כלל לזיווג, כי הייתה לו נשמה של 'נוקבא' וכתוב שבזכות העקדה פרהה נשמתו ונתנו לו נשמה של 'דוכרא' שיכול להנשא, ולכן אז נולדה רבקה אמנו ולאחר שלש שנים נעשה השידוך, ומוזה יצא כל כלל ישראל.

רואים אנו אפוא, כי לא תמיד אדם מקבל את הישועה מיד, אבל זוהי עוצמתה של הישועה, אם לאדם יש סבלנות לחכות, ולהמתין לישועת השם ולומר: רבש"ע אפילו שאני רחוק עדיין מהישועה שלמה, ואני יודע שכל המתנה הזו היא ישועה בעצמה, אזי הוא ממתין באמונה לישועת השם ומצפה להתרחשויות בהן יראה כיצד הקב"ה מושיע אותו.

ה' יעזור שנזכה ללכת בדרכי אבותינו להמתין לישועת השם ולהיושע בקרוב בעז"ה.

אצלו אור אהבת הבורא יתברך, ואז, עם כל צרותיהם של ישראל הוא לא מרגיש שייך, מרגיש שהיה רוצה להמשיך את חייו כרגיל, כמו שחת לא ידע ולא הרגיש את מעלת מערת המכפלה שהייתה שערי גן עדן, הפתח לגן עדן התחתון, ורק כשבא אברהם לקבור את שרה הבין מה יש ברשותו.

הרי אנו לומדים מכאן שאם הקב"ה לא פותח את העיניים והלב של אדם, הוא לא רואה שום דבר, בפרט אם ח"ו יש לו כסילות השכל הרי הוא הופך להיות אטום, חתום וסותם.

עקדת הרצונות

עניין נוסף רואים אנו בפרשת השבוע: אחר פרשת העקדה, שולח אברהם אבינו את אליעזר עבדו לחפש שידוך ליצחק ע"ה. כחלק מהניסיונות, היה אברהם צריך לשלוח לחפש שידוך ליצחק אחרי פטירת שרה אמנו, בעקבות מעשה העקדה.

לפעמים מצוי שאדם מחכה לאיזו ישועה, והקב"ה עוזר לו, או אז - מתנוצץ בתוכו איזו התנוצצות של התקרבות להשם יתברך. הוא רואה שעדיין הוא חשוב אצל הקב"ה, שהוא קרוב להש"ת ולצדיקים, אבל כמה זוכה להתקרב, עליו לדעת כי עדיין רחוק הוא מאוד מאוד כי לגדולתו ית' אין חקר, והישועה האמתית זוהי דווקא ההמתנה, שאדם יודע להמתין ולדעת שעם כל ההתקרבות להש"ת עדיין הוא רחוק מהטובה הנצחית.

לפעמים עדיין צריך לעמוד ולחכות בהמתנה, כמו שאברהם אבינו ע"ה היה צריך לחכות ולהתבשר אחרי העקדה מפטירת שרה אמנו, לקח את זה באמונה ואח"כ חיפש שידוך ליצחק.

בפרשת חיי שרה קוראים אנו על פטירת שרה אמנו. מעניין לציין, כי מערת המכפלה - שער גן עדן, הייתה שייכת לחת, שהיה אדם פחות, כולם הביטו עליו בחמלה שיש לו מערה, שהאמינו שיש בה שדים ורוחות, ופתאום הפך לאדם נחשב.

לומדים מכאן, שאדם יכול להיות במקום הכי מרומם, בפתח גן עדן ולחשוב שיש לו את הדבר הכי פחות בעולם, ואילו ה' שמאיר את עיניו להבין ולהשיג מה נפל בחלקו, איזו זכות גדולה, הוא חושב שיש לו את הדבר הכי פחות בעולם...

הדברים אמורים לגבי יראה ואהבה, שהם שתי המידות הנצרכות ביותר לעבודת השם. רבי נחמן מברסלב ז"ע כותב, שלפעמים מחמת דבר שנקרא 'פגם המזבח' האדם יכול להיות במקום הכי עליון, ואפילו להיות אצל צדיק עליון, צדיק אמיתי, אך אף על פי כן נחשכות אצלו מידות היראה והאהבה, ואין לו שום רגש ושום חיבור לאהבת השם.

מדוע זה קורה? מסביר רבינו הקדוש, שהדבר מתרחש מחמת כסילות השכל, שהופכת אדם לאטום חתום וסותם, וזה נגרם על ידי 'פגם המזבח', כשאדם אוכל שלא בקדושה, לא במתניות ולא כמו שנדרש מיהודי, וחושב מה בכך, כלום מה גרמתי שעכשיו אני לא מתנהג כמו יהודי, יש לי תאבון ואני אוכל, ולא צריך לחשבן כמה אני אוכל ואיך - אחר כך נחזור לעבודת השם.

אך הוא אינו מבין, שאם הוא לא אוכל כמו שצריך, משתלטת עליו 'כסילות השכל', ואותה אכילה הופכת להיות 'פגם המזבח'. נשים לב: זו יכולה להיות אותה אכילה, של אותה כמות ואותה איכות מזון, שאצל יהודי אחד "שולחנו של אדם" שנקרא מזבח "מכפר עליו", כי השולחן דומה למזבח, ואצל אחר, שיאכל את אותה סעודה, ח"ו לא כמו שיהודי צריך לאכול, התוצאה תהיה שתשלת עליו 'כסילות השכל' ואפילו היראה והאהבה מבורא עולם - נחשכות אצלו.

אינו מרגיש

והדברים אמורים אפילו בימים האלו, שכל יהודי נכנס אצלו יראת השם ואהבת השם, במצב בו אנו נמצאים, אבל מטבע הדברים שאדם נמצא במתח ולחץ רוצה לשמח עצמו באיזה דבר מאכל או משקה, אבל מוטל עליו להיזהר שח"ו לא ישתלט עליו 'כסילות השכל'. הוי אומר: לא רק שייגרם לו שיאכל לא כמו שיהודי אמור לאכול, אלא שעוד ישלם על כך מחיר, כי אחרי האכילה הוא יחשיך

רוצים לקבל את 'מה אהבתי' מידי שבוע ישירות למייל?

שלחו מייל ל- maahvti@gmail.com

סמני הצלחה

רצון
השם
בעומק
הפרשה

צ' שניות - וכמה מצוות תלויות בהן?

נקרית, הרי זו דרך אכזריות, וגורמת להם להדבק במעשיהם הרעים, ותוסיף הצרה צרות אחרות, הוא שכתוב בתורה 'הלכתם עמי בקרי והלכתי עמכם בחמת קרי', כלומר כשאביא עליכם צרה כדי שתשובו, אם תאמרו שהוא קרי [מקרה] אוסיף לכם חמת אותו קרי.

גם לאחר שהטיל יָרֵט, או שנפל בשטח פתוח ולא הזיק כלום, יש עוד מצוות עשה, והיא, להודות להקב"ה על חסדיו המרובים. כמו שכתב בשאילתות (פרשת וישלח שאילתא כו)

'דמייבין רבית ישראל לאודוי ולשבחי קמי שמיא בעידנא דמתרחשי להו ניסא', דכתיב 'הללו את ה' כל גוים שבחוהו כל האומים כי גבר עלינו חסדו', אטו משום דגבר עלינו חסדו, 'הללו את ה' כל גוים?' אלא הכי קאמר הללו את ה' כל גוים מה דעביד עימכון, וכל שכן אנן דגבר עלינו חסדו. והוסיף שם ב'העמק שאלה' שהוא מצות עשה דאורייתא, ולמדו זאת מקל וחומר מהשירה שאמרו בני ישראל לאחר שיצאו מעבדות לחירות, ומה מעבדות לחירות, אמרינן שירה, ממות לחיים לא כל שכן, והוא קל וחומר גמור, שהוא דאורייתא, ועיקר השירה היא מיד לאחר שהנס התרחש. [אמנם דעת החת"ס (ו"ד סימן רלג) שגם בשנה שלאחר מכן, יש מצוה דאורייתא לעשות זכר לנס, ופרטי הזכרון הם דרבנן].

לפתוח את הדלת לאלה שמחפשים מחסה: אם אדם נקלע לאזעקה בהיותו ברחוב, במקומות של פחד, והוא מחפש מחסה בתוך מבנה, ופותחים לו את הדלת, מקיימים בכך עוד מצווה של 'לא תעמוד על דם רעך', וגם מצוות הכנסת אורחים.

(ביטאון 'קול ברמה')

ברגעי האזעקה יש לומר פרק תהלים, ולהתפלל שהטיל לא יפגע ביהודי, ויצליחו ליירטו. בתפילה זו מקיים מצוה עשה דאורייתא, 'ולעבדו בכל לבבכם', שהיא מצוה להתפלל להקב"ה שיושיע מן הצרה

עמוד ההוראה, מרן הגאון רבי יצחק זילברשטיין שליט"א ציין בשבועות האחרונים, אלו מצוות מעשיות ניתן לקיים בזמן שנשמעת האזעקה (באזור המרכז) ועד סגירת דלת המכ"ד, שאורכת צ' שניות.

את הדברים רשם תלמידו, הרב משה מיכאל צורן:

להכניס בלבו שהכל מאתו יתברך שמו, ולכל כדור יש כתובת ויבטח רק בה', ומקיים בזה מצוה דאורייתא, כמו שכתב בשערי תשובה לרבינו יונה

(שער ג' אות ל"ב) 'כי תצא למלחמה על אויבך וראית סוס ורכב עם רב ממך, לא תירא מהם (דברים כ א). הוזהרנו בזה, שאם יראה האדם כי צרה קרובה, תהיה ישועת ה' בלבבו ויבטח עליה, כענין שנאמר (תהלים פה י) "אך קרוב ליראינו ישעו", וכן כתוב (ישעיה נא יב) "מי את ותיראי מאנוש ימות".

ברגעי האזעקה יש לומר פרק תהלים, ולהתפלל שהטיל לא יפגע באף יהודי, ויצליחו ליירט אותו. בתפילה זו מקיים מצוה עשה דאורייתא. וכמו שכתב הרמב"ן (השגות לספר המצוות מצוה ה) שמה שדרשו חז"ל בתענית (דף ב ע"א) על הפסוק 'ולעבדו בכל לבבכם' איזו היא עבודה שהיא בלב הוי אומר זו תפלה. מצות עשה זו נאמרה על הזמן שהאדם בעת צרה, שאז יש עליו מצוה להתפלל להקב"ה שיושיעו מהצרה.

להרהר בתשובה, וכמו שכתב הרמב"ם (תענית פ"א הל' א-ג) מצות עשה מן התורה לזעוק ולהריע בחצוצרות על כל צרה שתבא על הצבור, ודבר זה מדרכי התשובה הוא, שבזמן שתבוא צרה ויזעקו עליה ויריעו ידעו הכל שבגלל מעשיהם הרעים הורע להן, ככתוב 'עונותיכם הטו וגו'', וזה הוא שיגורם להם להסיר הצרה מעליהם. אבל אם לא יזעקו ולא יריעו, אלא יאמרו דבר זה ממנהג העולם אירע לנו, וצרה זו נקרה

המדרש מגלה - כיצד אפשר למסור נפש בכל יום

כל המכוון למסור נפשו על קדושת השם מעלה עליו הכתוב כאילו נהרג בכל יום. הדא הוא דכתיב: כי עליך הורגנו כל היום. מדרש הנעלם - חיי שרה).

וביאור מדרש זה יעלה יפה על פי מה שכתב הגה"ח רבי יהודה אריה אלטר זצ"ל, (ב"ק מרן הפני מנחם ז"ע), עה"פ ה' יראה, אשר יאמר היום, בהר ה' יראה, כי אברהם אבינו ע"ה התפלל, כי כמו שבעקידת יצחק לא היה לבסוף שחיטה ולא הייתה מסירות נפש בפועל - רק ברצון, ונחשב הדבר לפני הקב"ה כמעשה בפועל - כן יהא אצל כל אחד מישראל בכל הדורות, שאם ברצון יכונו למסור עצמם על קדושת השם, יהא נחשב למעלה כאילו קיימו זאת בפועל.

(אמרי שמואל, ורא)

אין לשאול מדוע! איננו מבינים! ומה כן לעשות?

לפני הרבה שנים כשהיו כמה אסונות אחד אחרי השני, הלכתי למרן הסטייפלר זצוק"ל מתוך כאב על מה שקורה, ושאלתי אותו כך: אנו רואים שהקב"ה שולח את יונה הנביא לעיר נינוה כדי להחזירם בתשובה, ויונה הנביא מנסה להתחמק, והקב"ה שולח את הדג וכו', העיקר שיגיע אל העיר ויגיד להם מה חטאם ומה דרך התשובה.

אנחנו הבנים של הקב"ה - אמרתי למרן זצוק"ל, ואנחנו כנסים להבין מה

הקב"ה רוצה כשהוא מעניש אותנו כל כך קשה; אז שהקב"ה ישלח לנו מנגיד, או גדול הדור, שיאמר לנו מה הקב"ה רוצה מעמנו, על מה חרון אף ד'!?

ומרן הסטייפלר, שהיה פחד להיכנס אליו מרוב גדלותו וקדושתו, נועץ בי את עיניו ושואל אותי: "אתה מנסה להבין את הנהגת הקב"ה? את השואה כבר הבנת?" ואני מרוב כאב המשכתי והקשיתי: "אבל מה היום הקב"ה רוצה שנשפר או נתקן?" ומרן הסטייפלר, עם פניו חמורות הסבר אומר לי, "ששה מיליון יהודים מתו בשואה, ואתה שואל שאלות על היום?" הבנתי שאין יותר מה לשאול מדוע ולמה, אז שאלתי מה כן כדאי לעשות כדי להוריד מאיתנו חרון אף ד'.

פניו של מרן הסטייפלר הווארו, הוא חיך, ואמר לי: "עכשיו אתה שואל טוב..." והמשיך: "היום תגיד ברכה אחת בכוונה, מחרתיים שתי ברכות בכוונה אח"כ שלוש ברכות בכוונה". והדגיש לי - "אל תקפוץ, כי לא תצליח! היום תלמד רבע שעה בלי להוציא את העיניים מהגמ', מחר חצי שעה, מחרתיים שלושת רבעי שעה", ושוב מדגיש - "אל תקפוץ, כי לא תצליח!" העויתי ושאלתי: "זה הכל?" ומרן הסטייפלר דופק לי על הכתפיים ואומר לי, "נראה אותך...!!!"

מסיפור זה הבנתי שאין לנו להשיג או להבין הנהגת ד', ועלינו רק להתקרב אליו ית', ולזעוק ולבקש רחמי שמיים שיצילנו מאויבינו. אך מצד שני, אנו יכולים הרבה לעזור לעצמנו עם עבודה עקבית ועניינית.

(הרב חנינה צ'זלק, מוסף שבת קודש לך-לך תשפ"ד)

כּתּוּב

מילים ומקראות
לאורם של אנקלוס ורשי

ניצד מתורגמים 'עגיל'?

נָזַם זָהָב (כ"ד כ"ב)

ותרגומו: קִדְשָׁא דְדִהָבָא

נזם מתורגם בדרך כלל בלשון 'קדשא' בין אם הכוונה לנזם האף כמו כאן (כמפורש לקמן פסוק מ"ז) ובין אם הכוונה לנזם של האוזן עיין לקמן ל"ה ד' ובשמות ל"ב ב'. (וכך בכל ה"ד).

והנה בפרשת מטות (ל"א נ') מתורגם גם 'עגיל' - 'קדשא' והיינו מפני שלדעת אונקלוס 'עגיל' המוזכר שם הכוונה לנזם של האוזן וכמו שכתוב בירושלמי (שבת פ"ז ה"ד) "עגיל - קדשייא כמה דתימר (יחזקאל ט"ז י"ב) ועגלים על אוזניך" (וכע"ז) בהמשך שם על הלחשים' שהוזכרו בישעיה ג' כ' וכן פירשו רש"י והראב"ע שם, ודלא כדעת הבבלי (בשבת ס"ד

א) שעגיל הוא תכשיט אחר (ועיין במהרש"א שם מה יענה הבבלי על ראית הירושלמי מהפסוק).

אמנם בפענח רוא הביא שהקשה הר"י מאורלייניש (וכן הקשו בחזקוני ובמיני תרגומא) שבפרשת ויקהל (שמות ל"ה כ"ה) כתוב "חח ונזם" ומתורגם "שִׁירִין וְשִׁבִין" ומדוע שינה אונקלוס ולא תרגם בלשון 'קדשא' כמו כאן ונשאר שם בצ"ע. (ועי"ע בנתינה לגר ובהגהה על הפתשגן - יא"ר שנדפס בסוף חומש נתינה לגר בכמדבר ל"א נ')

צמיד או טבעת?

וְשִׁבִי צְמִידִים עַל יָדֶיהָ (כ"ד כ"ב)

ותרגומו: וְתִרְיִן שִׁירִין עַל יָדָהָא

כתב בספר השורשים לרבי יונה אבן גאנח (שורש שיר) שלמד מדברי רבי שריא גאון ש'שיר' זה טבעת עגולה. ונראה שלכן כמו שכאן תרגם את

הצמידים של היד 'שירין', כך תרגם בפרשת מטות (ל"א נ') 'ואצעדה' (שהוא צמיד של הרגל לדעת רש"י או צמיד ששמים על החלק העליון של היד לדעת האבן עזרא שם) בלשון זו. וכן כשזכר בפסוק 'חח' בין כשהכוונה לתכשיט (כבשמות ל"ה כ"ב) ובין כשהכוונה לטבעת שמחוברת לבהמה (עיין מ"ב י"ט כ"ה) מתורגם בלשון זו. (וכבר ציין רש"י שם שגם בנמרא בשבת נ"א ב' טבעת שקבועה בבהמה נקראת שיר).

וגם על זה הקשה בפענח רוא בשם הר"י מאורלייניש מדוע בפרשת ויקהל (ל"ה כ"ה) תרגם "אצעדה וצמיד" שִׁירִין וְשִׁבִין (ואף שכבר תרגם אצעדה - שירין לכאורה היה יכול לתרגם 'שירי רגליא' ו'שירי ידיא' וכמו שמצאנו בתרגום לישעיה ג' פסוקים י"ט וכו' ע"ש) וגם קושיא זו הניח בצ"ע (ועיין בנתינה לגר כאן ובהגהה לפתגשן - יא"ר הנ"ל ובמעט צרי לכמדבר ל"א נ').

לתגובות והארות על המדור: targum4072@gmail.com

המקום. ולכן פנה תחילה לגדולי הארץ, וביקש מהם שיחשיבוהו כתושב, שתיתן לו אחוזת קבר בעיר ההיא. בכך מונע מעפרון אפשרות לעכב מלצבע את המכירה. אברבנאל מבאר כך ומוסיף שעפרון לא ידע את רצונו החזק של אברהם, לקבור דוקא שם, הוא לא ידע שבמערה זו קבורים כבר אדם וחיה.

השבעת אליעזר ולא יצחק

וְאֶנְשֵׁיכֶם בְּחָה'... אֲנֶשֶׁר לֹא תִקַּח אִשָּׁה לְבְנֵי מְנוּחַת הַכְּנַעֲנִי
אֲנֶשֶׁר אֲנֹכִי יוֹשֵׁב בְּקִרְבּוֹ (ד, ט)

מדוע אברהם השביע את עבדו על כך, ולא השביע את בנו יצחק?

רמב"ן מתרץ שהיה לאברהם חשוב לשלוח את אליעזר עוד בחייו למשפחתו, להביא אשה לבנו יצחק, והשביע אותו לעשות כן בחייו וגם לאחר מותו. לאחר שהשביע את אליעזר, לא היה צורך להשביע על כך גם את יצחק, שידע זאת ולא היה חשש שיעבור על רצון אביו.

רבינו בחיי מבאר שאברהם חשש שאם ישביע את יצחק, אליעזר עלול לרמות אותו בטענות ובתחבולות. כדי לחזק את העניין יותר השביע את העבד. באופן דומה ביאר מלבי"ם, שאברהם ידע שלאחר מותו, יצחק ישמעע לאליעזר, מצד שהיה הוותיק בבית אברהם, וכולם עשו את דבריו. וגם מצד שהוא מושל בכל נכסיו, ולכן השביע את אליעזר.

רבי חיים פלטיאל מסביר שיצחק לא היה אצלו באותה שעה, כפי שמשמע מסוף הפרק, שכתוב 'וַיִּצְחָק בָּא מִפּוֹאֵר פְּאָר לְחַי רֹאִי', ואברהם שהיה זקן, חשש שמא ימות ולא יספיק להשביע אותו.

לתגובות והארות על המדור: office@shaalti.co.il

התורה שאלתי

לימוד פרשיות התורה בדרך שאלות ותשובות
מתוך ספרי 'תורתך שאלתי' שחיבר הרב חגי ולוסקי

פניית אברהם לעפרון

וַיִּקַּם אַבְרָהָם מֵעַל פְּנֵי יִדְדָר אֶל בְּנֵי חַת לְאָמֹר (ג, ט)

מדוע דיבר תחילה עם 'בני חת', ולא מיד עם עפרון בעצמו?

רב סעדיה גאון מבאר שאברהם רצה להסיר את כל ההתנגדויות של שכניו לעתיד, ועל כן דיבר איתם תחילה.

רבי זלמן סורוצקין מתרץ שעל הבטחת הקב"ה לאברהם, 'לְיָרְעָךָ נְתַתִּי אֶת הָאָרֶץ הַזֹּאת', הגיבו מלכי הכנעני בדרכים שונות: אבימלך כרת עם אברהם ברית, משום שפחד ממנו. החיתי, לעומתו, עשה את ההיפך ובתגובה חוקק חוק, שלא למכור לאברהם ולזרעו קרקעות. אברהם דיבר תחילה עם בני חת, להשיג רישיון מיוחד לרכוש את המערה.

הדר זקנים ביאר שאברהם נפגש איתם, הואיל וצריך אדם ליטול רשות מכל גדולי העיר לעשות בית קברות. באופן דומה ביאר אלשיך, שאילו היה מבקש מעפרון למכור לו את המערה, היה נתקל בסירוב, הואיל והיה גר, ולא תושב

אלפי מתקשרים לקו 'מה אהבתי'
זוכים לרכוש בקיאות בפרשה, ונכנסים להגרלות ענק!
התקשרו ותזכו גם אתם: 0795-100-200

שאלות השבוע

שאלות שבועיות לעידוד ורכישת בקיאות בפרשת השבוע ובמפרשי התורה

||| אור החיים

1. מדוע טען אברהם שהוא "גר"?
 - א כי צריך לתת לגר מתנת חינוך ומצווה להחיותו
 - ב כדי לרמוז שאינו תושב של קבע בעולם הזה
 - ג שתי התשובות נכונות
2. כי אל ארצי ואל מולדתי תלך
 - א גם זה בכלל השבועה
 - ב אין זה בכלל השבועה עצמה
 - ג אליעזר הסתפק מה דעת רבו אברהם בזה
3. כמה גמלים לקח אליעזר
 - א עשרה, וכולם נחשבים כאחד
 - ב יותר מעשרה
 - ג רבנו הביא ב' פירושים
4. מדוע המתין אליעזר עד אשר כילו הגמלים לשתות?
 - א כי היה זה חלק מהתפלה והתנאי שעשה כדי לבדוקה
 - ב כי רצה לראות שמא היא מהאומרים הרבה ועושים מעט
 - ג כי רצה לראות אם יעלו המים גם בעבור שאיבת המים לגמלים
5. האם גם לישמעאל נתן אברהם מתנות?
 - א כן
 - ב לא
 - ג הביא לו מתנה מועטת לא כמו שקיבלו שאר בניו

||| ספר החינוך

- {שאלות ע"פ ספר החינוך ב"פתיחת המחבר" }
1. כמה מספר האנשים הכולל כל דעות בני אדם?
 - א שש מאות אלף
 - ב רבבה
 - ג שתי התשובות נכונות
 2. האם יוכלו חכמי הטבע לבוא עד תכליתם עניני העולם?
 - א כן
 - ב לא
 - ג בעניני סגולת העשבים - לא, אבל בעניני אבנים יקרות - כן
 3. מדוע לא טוב לחקור בדעתנו מה תפקידנו בעולם?
 - א כי מצד חקירתנו לא נוכל להשיג כלום
 - ב כי חלילה לנו חלילה לבוא אחר המלך ולחשוב במה שלמעלה
 - ג שתי התשובות נכונות
 4. כיצד מגדיר רבנו את לימודם של אבותינו?
 - א המה סידרו שלחן לפנינו, העמיקו ובאו אל תכלית הידיעה
 - ב הם אשר נגלה להם ה' במצרים
 - ג הם אשר קיבלו מאברהם ויצחק
 5. במשל שהביא רבנו על מי הנחל, מה הנכון לעשות?
 - א לשמוע לעצת הרופא המובהק
 - ב לשמוע לעדות של אלפי אלפים
 - ג לנסות ולבדוק בעצמו, אם הטובים המים אם לא

||| רש"י

1. מדוע רץ העבד לקראת רבקה
 - א כיון שראה שתפילתו התקבלה
 - ב לפי שראה שהמים עלו לקראתה
 - ג לפי שראה שצנועה היא
 2. מה עשה אליעזר תחילה
 - א שם את הצמידים, ואח"כ שאל אותה מי היא
 - ב שאל אותה מי היא, ואח"כ שם את הצמידים
 - ג שתי דעות ברש"י
 3. על ימין או על שמאל
 - א ימין - בנות לוט; שמאל - בנות ישמעאל
 - ב ימין - בנות ישמעאל; שמאל - בנות לוט
 - ג ימין - בתו של אליעזר שיצא מכלל ארור; שמאל - בנות לוט
 4. ימים "או עשור"
 - א עשרה שבועות
 - ב עשרה חודשים
 - ג מחלוקת רש"י והתרגום
 5. כמה ימים ישן אליעזר בבית בתואל?
 - א לילה אחד
 - ב תשעה לילות
 - ג רצה לילה אחד, אבל ביקשו ונשאר עשרה לילות
- ## ||| רמב"ן
1. מהיכן לומדים שכל שנות שרה היו שנים טובה?
 - א מדכתיב "שנה, שנה, שנים"
 - ב מדכתיב "שני חיי שרה"
 - ג רבנו פליג על דרשה זו מכל וכל
 2. ארבע מאות שקל כסף
 - א כך היה שוויה
 - ב כך קנה אותה עפרון
 - ג ב' פירושים ברמב"ן
 3. מדוע הזכיר הכתוב שוב זקנותו של אברהם?
 - א כי זו הסיבה בעבורה השביע את עבדו
 - ב כדי לספר את צדקתו ומעלתו
 - ג מחלוקת רש"י והרמב"ן
 4. מדוע לא סיפר אליעזר שהמים עלו לקראתה
 - א כי רבקה הפצירה בו לבל יספר הדבר
 - ב כי חשש אולי לא יאמינו לו
 - ג אין הברכה שרויה אלא בדבר הסמוי מן העין
 5. האם התאוה אברהם לחיות יותר ממה שהוקצב לו?
 - א לא
 - ב כן
 - ג רבנו מביא ב' דעות מהמדרש בזה

||| מקרא

1. "והשענו...". מהו המשך הפסוק?
 - א תחת האילן
 - ב תחת העץ
 - ג בצל קורת
 2. איך נאמר בפסוק?
 - א אולי לא תאבה האשה ללכת אחרי
 - ב אולי לא תלך האשה אחרי
 - ג שתי התשובות נכונות
 3. מי אמר תשב הנערה איתנו?
 - א אביה
 - ב אמה
 - ג אחיה ואמה
 4. כיצד נקרא אליעזר בפרשתנו?
 - א זקן ביתו
 - ב דמשק אליעזר
 - ג שתי התשובות נכונות
 5. נביות היה
 - א אח ישמעאל
 - ב בנו הבכור של ישמעאל
 - ג בנו השלישי של ישמעאל
- ## ||| תרגום אונקלוס
1. לא יקלה
 - א לא יקח
 - ב לא ימונע
 - ג מחלוקת רש"י והתרגום
 2. ארבע מאות שקל כסף
 - א סלעים
 - ב זוזים
 - ג שקלים
 3. "מחריש", תרגומו
 - א מסתכל ומביט
 - ב שותק
 - ג שמח
 4. ימים או "עשור"
 - א עשרה חודשים
 - ב עשרה ימים
 - ג עשר שנים
 5. על פני כל אחיזי "נפל"
 - א מת
 - ב שכן והתגורר
 - ג נפל למשכב

במדור זה יוצגו מדי שבוע השאלות של 'מה אהבתי' בששה מסלולים שונים.
 לומדים את הפרשה, מתקשרים לקו מה אהבתי, 0795-100-200
 עונים על 'שאלות השבוע' ונכנסים להגרלות הענק מדי שבוע

סיפור של שבת

מתוך לדבר מצוה

הדיעה על פטירת המתנה היהודי התקבלה ברחובות לובלין במשיכת פתח. גם בחיי לא זכה המתנה להערכה יתרה. עסקיו המפוקקים וארח חיו הקולקל היו ידועים לכל.

על פן נתקבלה בהפתעה רבה בקשת החוזה מולובלין להודיע לו את מועד ההלוואה. הצדיק מעט ללוות נפטרים, ופתאום הוא מבקש לדעת את שעת ההלוואה של איש רע-מעללים!

מראה הצדיק ההולך בעקבות המטה השנה באויר תחושת מסתורין. בתם ההלוואה פנו מקרבי הרבי אליו בבקשה להסביר את פשר המתנה הנדירה.

פני הצדיק הרצינו. "האיש האה", פתח ואמר, "קנה את עולמו בשעה אחת". והחל לספר:

שנים רבות קדם לכן טלטלה פרשיה מעציבה את חצרו של רבי נחום מטשערנוביל. אנשי מדון רדפו את הצדיק והצרו את דרכו. הם הגדילו לעשות כשטפלו עליו עלילות כזב לפני השלטונות. הללו פתחו בחקירה, ובצעורת עדי שקר הרשיעו את הצדיק וחרצו את גורלו למות.

גור הדיו הנורא הפיל אימה על אלפי חסידיו ומעריציו של הצדיק. שבתדלנים פתחו במאמצי הצלה; קשרים הפעלו בכל הדגים - לשוא. דומה היה פי כל השערים נגעלו. רבני העיר גזרו ימי תענית, ובתי הפנסת התמלאו המוני יהודים השופכים דמעות כמים, מתפללים ומנסים לקרע שערי שמים.

ימים אחדים לפני בצוע גור הדיו הגיעה ידיעה כי בלובלין מתגורר שר המשפטים, שבסמכותו לבטל את הגזרה. מייד שגר שליח מיהר ללובלין, ובידו מכתב המומען לרבה של לובלין, בבקשה למצא איש קושר אל השר. עורך דין ציד את השליח במכתב מגוסס פהלכה, שהשר יוכל לחתם עליו מייד, אם יאות.

רבה של לובלין נחרד למקרא המכתב. הוא מהר לזמן לאספה את נכבדי הקהלה, ובקש מהם להתגיס להצלת הצדיק. אלא שאיש מהם לא ידע כיצד להגיע אל השר.

האספה כמעט התפארה, ואז נזכר אחד הנוכחים כי יש יהודי המנהל קשרים עם השר. למשמע שמו של האיש נכלו פניהם של הנאספים. זה היה המתנה; מיידענו. "אל תבזבוז רגעי", דחק בהם הרב, "גשו

"הלבלר שלי איננו פאן", אמר, "ואיך אוכל למלא את בקשתך?". המתנה נגש אל שלחן השרד, נטל את גיר המכתבים של השר וכתב עליו את הנסח שהכין עורף הדין מטשערנוביל

אליו מייד ודברו על לבו".

בלי תקוות רבות מלאו האנשים את מצוות הרב. תשובת האיש הייתה צפיה. "אכן", אשר, "אני מפיך את השר, אך היום אי-אפשר לפנות אליו. הוא מארח בביתו נשף חגיגי, ובו הוא שותה לשכרה".

למשמע התשובה יצא הרב בעצמו אל בית האיש. שעה ארצה דבר על לבו. האיש התכנס בהרהורים. ופתאום קם ואמר: "אם אלה אליו עכשו, אני מסתפן שישלף את אקדחו ויורה בי. אך אני מוכן לשם את נפשי בכפי. אלא שכל עוד אחרון האוחרים לא עזב את ביתו - איש אינו מרשה להכנס פנימה".

הלילה יד. האיש התהלך סמוך לארמונו של השר, והמתין שמצהלות החוגגים יגועו. רק בשעות הקטנות של הלילה דעכו הקולות ההוללים, והאיש החל לנסות להכנס פנימה. בתחלה נהדף בידי שומרי הסף, אך הוא לא הרפה, ולבסוף נעותרו השומרים והניחו ליהודי לגשת אל בעל הבית השרוי בגלופיו, בעודם מגחכים על טפשותו להכנס ללע הארי.

שניו של היהודי נקשו בתרדה פאשר עמד על מפתח סלון הבית המפאך. בתוך לבו השלים עם גורלו הצפוי. באותם רגעים הציפו אותו רגשות הרטה על מעשיו הפסולים. "ניחא", הפטיר, "היא מותי בעבור הצדיק כפרה על עונתי!".

האיש, שגורלם של נדונים רבים נתון בידיו, היה שרוי על הארץ, שכור כלוט. המתנה הרהיב עז, נגש אל השר ונסה לעוררו משנתו. זמן רב טלטל את גופו

הכבד, קרא בשמו ונסה להקצו. לבסוף פקח הלה עין אחת, ומתנה דמדומי השכרות זכה את היהודי העומד מולו. "מה רצונך?", קצף עליו.

"כבוד השר", רעד קולו של היהודי, "אני יודע שראוי אני לענש מות על בואי אליך עכשו, אך אני מוכן למות ובלבד שלא ישפך דמו של צדיק חף מכל פשע". הוא תאר בקצור באזני השר את העול שנעשה בטשערנוביל. "אנא", התחנן, "חתם על צו האוסר את הוצאתו להורג!".

מוחו ההלום של השר הצטלל מעט. "הלבלר שלי איננו פאן", אמר, "ואיך אוכל למלא את בקשתך?".

המתנה נגש אל שלחן השרד, נטל את גיר המכתבים של השר וכתב עליו את הנסח שהכין עורף הדין מטשערנוביל. "הנה, חסרה רק חתימת ידו של השר!", פנה אליו. הלה הניע את אצבעותיו באטיות ו... חתם על המכתב.

עוד באותו לילה יצא רץ פהול מלובלין לטשערנוביל. שם כבר החלו ההכנות להוצאתו להורג של הרבי. השליח הדחיר את הסוס בכל פוחו, ונלה את האגרת על מוט בתקנה שיתנוסס לעיני האנשים בטרם יהיה מאחר. הוא בא למקום ברגע האחרון ממש וחי הצדיק נצלו.

עיניו של החוזה יקדו פשאמר: "ראיתי כי נשמתו של רבי נחום, שנסתלק כבר לבית עולמו, ועמו נשמות עוד צדיקים, ירדו ללוות את האיש שספן את חיי למען הצלתו. לכן הלכתי גם אני ללוותו".

(שיחת השבוע)

שנר זיכוי הרבים בהפצת העלון תעמוד לזכות התורמים והמסייעים בהפצתו. kdosheimeron@gmail.com לחרומות ולהנצחות נא שלחו מייל: מה אהבתי

תורה מגנא ומצילא

מצטרפים לאלפי לומדי מסלולי מה אהבתי
רוכשים ידיעת התורה ונכנסים להגדרות ענק

להצטרפות חייגו

0795-100-200